KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 22.2.2022 r.
COM(2022) 58 final

2022/0040 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2019/310 w sprawie upoważnienia Polski do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 395 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde państwo członkowskie do wprowadzenia szczególnych środków stanowiących odstępstwo od przepisów wspomnianej dyrektywy w celu upraszczania poboru VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania.

Zgodnie z art. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2019/310[1] 29 kwietnia 2021 r. Polska przedstawiła Komisji sprawozdanie na temat ogólnego wpływu środka na poziom oszustw związanych z VAT oraz na podatników, których środek dotyczy, a Komisja zarejestrowała to sprawozdanie 5 maja 2021 r.

Pismem, które wpłynęło do Komisji 26 lipca 2021 r., Polska wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie do kontynuowania odstępstwa od art. 226 dyrektywy VAT w odniesieniu do wymogów związanych z wystawianiem faktur VAT oraz wprowadzenia obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług podatnych na oszustwa, które to towary i usługi są ogólnie w Polsce objęte mechanizmem odwrotnego obciążenia oraz odpowiedzialnością solidarną. Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy VAT pismem z 27 października 2021 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Polskę. Pismem z 28 października 2021 r. Komisja powiadomiła Polskę, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W dniu 1 lipca 2018 r. Polska wprowadziła dobrowolny mechanizm podzielonej płatności. Zgodnie z decyzją wykonawczą Rady (UE) 2019/310 Polska wprowadziła obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności VAT w odniesieniu do dostaw niektórych towarów i świadczenia niektórych usług podatnych na oszustwa. Obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności opiera się na tych samych zasadach co dobrowolny mechanizm podzielonej płatności. Oba modele mechanizmu podzielonej płatności (tj. dobrowolny i obowiązkowy) istnieją równolegle do siebie i zazwyczaj się uzupełniają. Oznacza to, że oba modele są oparte na tym samym systemie rachunków bankowych i odnoszą się do transakcji między przedsiębiorstwami (B2B), w przypadku których to transakcji płatność jest dokonywana elektronicznym przelewem bankowym. Jeżeli podatnik realizuje dostawę lub świadczy usługi na podstawie przepisów dotyczących podzielonej płatności, jest zobowiązany do posiadania – oprócz zwykłego rachunku bankowego – odrębnego zablokowanego rachunku VAT. Bank pełni funkcję pośrednika i prowadzi działania w celu przeniesienia kwoty zapłaconej przez klienta na odpowiednie rachunki dostawcy/usługodawcy, tj. podstawy opodatkowania na zwykły rachunek przedsiębiorcy, a kwoty VAT – na zablokowany rachunek VAT przedsiębiorcy. Podatnik jest właścicielem środków na zablokowanym rachunku VAT. Rozporządzanie środkami jest jednak możliwe wyłącznie w odniesieniu do zapłaty należnego podatku VAT organom podatkowym lub VAT należnego w związku z fakturami otrzymanymi od dostawców lub usługodawców.

[1] Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2019/310 z dnia 18 lutego 2019 r. w sprawie upoważnienia Polski do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 51 z 22.2.2019, s. 19).

Poprzez nałożenie obowiązku zapłaty VAT na zablokowany rachunek bankowy VAT dostawcy lub usługodawcy środek ma na celu zwalczanie oszustw podatkowych w formie niepłacenia podatku VAT przez dostawców towarów i usług, które są podatne na oszustwa. Ponieważ kwota VAT zdeponowana na odrębnym rachunku VAT podatnika może być wykorzystana wyłącznie w ograniczonym celu, a mianowicie do zapłaty podatku VAT na rzecz organu podatkowego lub do zapłaty podatku VAT od faktur otrzymanych od dostawców lub usługodawców, model ten w większym stopniu gwarantuje, że organy podatkowe otrzymają całą kwotę podatku VAT, która powinna zostać przekazana przez podatnika do Skarbu Państwa.

Mechanizm podzielonej płatności staje się obowiązkowy, gdy co najmniej jedna pozycja na fakturze, której całkowita wartość brutto (w tym VAT) przekracza 15 000 PLN, dotyczy towarów lub usług podatnych na oszustwa, objętych zakresem środka stanowiącego odstępstwo wymienionego w załączniku.

Dostawy te obejmują takie sektory gospodarki jak stal, złom, sprzęt elektroniczny, złoto, metale nieżelazne, paliwa i tworzywa sztuczne. Sektory te były w Polsce zasadniczo objęte mechanizmem odwrotnego obciążenia oraz odpowiedzialnością solidarną przed wprowadzeniem obowiązkowej podzielonej płatności (wykaz dostaw towarów i usług, które mają być objęte mechanizmem podzielonej płatności, zawarto w załączniku do decyzji wykonawczej Rady (UE) 2019/310).

Rzeczpospolita Polska zauważa, że po wejściu w życie tzw. nowej matrycy stawek VAT 1 lipca 2020 r. metoda klasyfikacji towarów i usług zmieniła się na potrzeby stosowania obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności, co polegało na zastąpieniu Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług z 2008 r. (PKWiU 2008) Polską Klasyfikacją Wyrobów i Usług z 2015 r. (PKWiU 2015). Przejście na PKWiU 2015 nie spowodowało jednak zmian zakresu towarów i usług objętych obowiązkowym mechanizmem podzielonej płatności na podstawie decyzji 2019/310. Należy zatem podkreślić, że zakres towarów i usług wymienionych w załączniku do decyzji 2019/310 pozostanie niezmieniony. W stosunku do PKWiU 2008, będącej podstawą załącznika do decyzji 2019/310, w niektórych pozycjach PKWiU 2015 zmieniono jedynie symbole klasyfikacji statystycznej lub nazwy towarów i usług. Nie doprowadziło to jednak do zmian zakresu towarów i usług objętych obowiązkowym mechanizmem podzielonej płatności. Ze względu na pewność prawa należy zaktualizować załącznik do decyzji 2019/310, aby odzwierciedlić zmiany wprowadzone do PKWiU 2008 przez przyjęcie PKWiU 2015.

Środek stanowiący odstępstwo wymaga, aby wszelkie faktury wystawione w związku z dostawą towarów lub świadczeniem usług między podatnikami VAT, objęte zakresem mechanizmu podzielonej płatności, zawierały specjalny komunikat o konieczności wpłaty VAT na odrębny i zablokowany rachunek bankowy VAT dostawcy/usługodawcy.

Zgodnie z ogólnymi przepisami mającymi zastosowanie w Polsce w przypadku nadwyżki podatku naliczonego w stosunku do podatku należnego, wykazanej przez podatnika w deklaracji VAT jako VAT podlegający zwrotowi, zwrot taki następuje w ciągu 60 dni na zwykły rachunek podatnika. W celu zmniejszenia wpływu modelu podzielonej płatności na przepływy pieniężne przedsiębiorców Polska przewiduje szybszą procedurę zwrotu nadwyżki podatku naliczonego. Na wniosek podatnika zwrot będzie miał miejsce w ciągu 25 dni. Niemniej jednak według informacji przedstawionych przez Polskę takie wnioski są rozpatrywane w znacznie krótszym czasie (jak wynika z oceny obowiązkowego mechanizmu

podzielonej płatności, w grudniu 2020 r. decyzje w sprawie wniosków dotyczących wypłaty środków były podejmowane w czasie krótszym niż 16 dni).

Zdaniem Polski koszty funkcjonowania systemu podzielonej płatności nie powinny być znaczące i w większości będą powiązane z wdrażaniem systemu, obsługą systemu i zarządzaniem rachunkiem bankowym.

Obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności jest jednych z głównych elementów środków uzupełniających – które mają na celu ograniczenie oszustw związanych z VAT oraz zmodernizowanie polskiego systemu podatkowego – wprowadzonych przez Polskę w ostatnich latach[2].

W związku z tym Komisja jest zdania, że obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności obejmujący dostawy towarów i świadczenie usług podatnych na oszustwa i wymienionych w załączniku może przynieść efekty w walce z oszustwami podatkowymi. Wnioskuje się zatem o przyznanie odstępstwa na okres od 1 marca 2022 r. do 28 lutego 2025 r.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Można zezwolić na odstępstwo na podstawie art. 395 dyrektywy VAT w celu uproszczenia procedury poboru VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania. Polska wystąpiła z wnioskiem o zastosowanie środka stanowiącego odstępstwo w celu zwalczania uchylania się od opodatkowania w sektorach, w których od lat stwierdza się oszustwa związane z VAT. Odstępstwo jest zgodne z obowiązującymi przepisami w przedmiotowej dziedzinie.

Decyzją wykonawczą Rady (UE) 2020/1105[3] upoważniono Włochy do przedłużenia podobnego odstępstwa w celu zastosowania mechanizmu podzielonej płatności. W ramach włoskiego systemu podzielonej płatności należny VAT wpłaca się na zablokowany rachunek VAT w administracji skarbowej. Zakres włoskiego odstępstwa ogranicza się do dostaw towarów i świadczenia usług na rzecz organów publicznych, podmiotów kontrolowanych przez organy publiczne oraz szeregu przedsiębiorstw notowanych na giełdzie.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Art. 395 dyrektywy VAT.

---

[2] Do najbardziej istotnych powiązanych środków należą: Jednolity Plik Kontrolny (JPK_VAT); elektroniczny system analizowania przepływów środków pieniężnych (STIR); dokładny i wiarygodny elektroniczny rejestr podatników VAT (Biała lista); system kas rejestrujących online służący monitorowaniu sektora handlu detalicznego; nowa matryca stawek VAT, która uprościła stosowanie obniżonych stawek podatku VAT i zwiększyła pewność podatników w zakresie prawidłowego stosowania stawek VAT poprzez wprowadzenie wiążącej informacji stawkowej w formie decyzji wydawanej na wniosek podatnika w celu określenia prawidłowej stawki dla danych towarów/usług; zaawansowana analiza dużych zbiorów danych przez administrację skarbową; cyfryzacja administracji skarbowej.

[3] Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2020/1105 z dnia 24 lipca 2020 r. zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2017/784 upoważniającą Republikę Włoską do stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 206 i 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 242 z 28.7.2020, s. 4).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Biorąc pod uwagę przepisy dyrektywy VAT, na których opiera się przedmiotowy wniosek, zasada pomocniczości nie ma zastosowania.

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów.

Decyzja dotyczy upoważnienia udzielonego państwu członkowskiemu w odpowiedzi na jego własny wniosek i nie stanowi żadnego zobowiązania.

Odstępstwo jest ograniczone w czasie i ograniczone do dostaw określonych towarów i świadczenia określonych usług, a zakres jego stosowania jest ukierunkowany na sektory, w których istnieje duży problem z oszustwami podatkowymi.

Biorąc pod uwagę, że odstępstwo ma szeroki zakres, w przypadku złożenia wniosku o przedłużenie szczególnego środka Polska powinna przedstawić sprawozdanie na temat funkcjonowania i skuteczności środka w odniesieniu do poziomu oszustw związanych z VAT oraz na temat podatników (w odniesieniu do zwrotów podatku VAT, obciążeń administracyjnych, kosztów dla podatników itp.).

Przedmiotowy szczególny środek jest zatem proporcjonalny do zamierzonego celu, tj. zwalczania uchylania się od opodatkowania i uproszczenia poboru podatków.

- **Wybór instrumentu**

Proponowany instrument: decyzja wykonawcza Rady.

Zgodnie z art. 395 dyrektywy VAT odstępstwo od wspólnych przepisów dotyczących podatku VAT jest możliwe jedynie na podstawie upoważnienia Rady, stanowiącej jednomyślnie na wniosek Komisji. Decyzja wykonawcza Rady jest najwłaściwszym instrumentem, ponieważ może być skierowana do poszczególnych państw członkowskich.

3. WYNIKI OCEN *EX POST,* KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Niniejszy wniosek opiera się na wniosku złożonym przez Polskę i dotyczy wyłącznie tego państwa członkowskiego.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Wniosek dotyczący decyzji wykonawczej Rady upoważnia Polskę do stosowania odstępstwa od art. 226 dyrektywy VAT oraz do wprowadzenia obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności VAT od dostaw określonych towarów i świadczenia określonych usług.

Zgodnie z art. 2 decyzji 2019/310 w terminie 18 miesięcy od wejścia w życie środka, o którym mowa w art. 1 tej decyzji, Polska była zobowiązana do przedstawienia Komisji sprawozdania na temat ogólnego wpływu obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności na poziom oszustw związanych z VAT oraz na podatników, których środek dotyczy. Z uwagi

na fakt, że środek obowiązuje od 1 listopada 2019 r., wyżej wspomniane sprawozdanie przekazano Komisji 29 kwietnia 2021 r., a Komisja zarejestrowała je 5 maja 2021 r.

Z przeprowadzonej przez Polskę oceny funkcjonowania obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności wynika w szczególności, że środek ten uzupełnia inne kluczowe środki mające na celu ograniczenie uchylania się od opodatkowania[4]. Wprowadzone środki uzupełniające obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności przyczyniły się do ograniczenia skali oszustw związanych z VAT, w tym oszustw karuzelowych i wyłudzania VAT. Polska odnotowała znaczne zmniejszenie luki w podatku VAT, która w krótkim czasie spadła poniżej średniej UE. Według szacunków CASE dla Komisji Europejskiej luka w podatku VAT zmniejszyła się do około 9,7 % w 2019 r. (co stanowi spadek o 0,2 p.p. w stosunku do 2018 r.)[5], podczas gdy w 2017 r. wynosiła w przybliżeniu 14 %. Ze względu na kryzys gospodarczy spowodowany pandemią sytuacja gospodarcza w Polsce znacznie się pogorszyła w 2020 r., a popyt konsumpcyjny osłabił się. Ze wstępnych szacunków Ministerstwa Finansów zawartych w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2021–2024 wynika jednak, że w 2020 r. luka w podatku VAT zmniejszyła się o kolejne 1,3 p.p., niezależnie od recesji, i stanowiła około 10,8 % potencjalnych wpływów.

Podatnik może rozporządzać środkami na zablokowanym rachunku VAT jedynie w celu zapłaty należnego podatku VAT organom podatkowym lub VAT należnego w związku z fakturami otrzymanymi od dostawców lub usługodawców, więc ma to wpływ na przepływy pieniężne przedsiębiorców. W celu zmniejszenia negatywnych skutków takiej sytuacji w przypadku nadwyżki podatku naliczonego w stosunku do podatku należnego wykazanej przez organy podatkowe Polska przewiduje szybszą procedurę zwrotu nadwyżki podatku naliczonego. Na wniosek podatnika zwrot będzie miał miejsce w ciągu 25 dni od daty przedłożenia deklaracji podatkowej, zamiast 60 dni w ramach standardowej procedury. W początkowej fazie stosowania dobrowolnego mechanizmu podzielonej płatności (od 1 lipca 2018 r.) organy podatkowe potrzebowały średnio 27,56 dnia na rozpatrzenie wniosku, natomiast w grudniu 2020 r. ta sama procedura trwała jedynie 15,90 dnia. Oznacza to, że organy podatkowe wydajniej rozpatrują wnioski o wypłatę środków. W obecnej sytuacji spowodowanej pandemią COVID-19 jest to szczególnie ważne dla przedsiębiorstw doświadczających trudności z utrzymaniem płynności finansowej.

Polska podkreśliła ponadto we wniosku, że zapewnienie skutecznego i terminowego zwrotu podatku będzie kwestią priorytetową. Polska przyspieszy procedurę zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad podatkiem należnym na rachunek VAT na warunkach preferencyjnych w okresie wynoszącym do 25 dni od daty przedłożenia rozliczenia (deklaracji podatkowej).

Dostawcy i usługodawcy, którzy nie mają siedziby w Polsce, przy realizacji dostaw towarów lub świadczenia usług podlegających w Polsce obowiązkowemu mechanizmowi podzielonej płatności również są objęci tym mechanizmem. Przedsiębiorcy ci będą muszą posiadać rachunek bankowy prowadzony zgodnie z polskim prawem bankowym. Polska zgłosiła Komisji, że przedsiębiorcy niemający siedziby w tym kraju nie ponoszą żadnych dodatkowych kosztów związanych z obowiązkiem otwarcia rachunku bankowego w Polsce, ponieważ podatnicy ci będą mogli otworzyć i posiadać rachunek bankowy w Polsce bezpłatnie. Obecnie podatnicy zagraniczni nie ponoszą dodatkowych kosztów związanych z obowiązkiem otwarcia rachunku bankowego w Polsce i utrzymywania rachunku VAT. Ustawa o VAT przewiduje specjalny system zwrotów, jeżeli bank nałożyłby na taki podmiot

[4] Zob. wykaz środków w przypisie 2.

[5] Badanie i sprawozdania dotyczące luki w podatku VAT w 28 państwach członkowskich UE – sprawozdanie końcowe z 2020 r., CASE – Centrum Analiz Społeczno-Ekonomicznych (lider projektu) wrzesień – 2020.

opłaty za prowadzenie tych rachunków. W takiej sytuacji poniesione koszty są zwracane przez właściwy organ podatkowy na wniosek podatnika zagranicznego.

Inną istotną korzyścią jest fakt, że na podatników, którzy zwracają się z wnioskiem o zastosowanie mechanizmu podzielonej płatności, co do zasady nie można nałożyć tzw. sankcji w VAT w formie dodatkowego zobowiązania podatkowego, które jest określane przez organ podatkowy (odpowiadającego 20 %, 30 % lub 100 % różnicy między kwotą ustaloną przez organ podatkowy a pierwotną kwotą nieprawidłowo zadeklarowaną przez podatnika). Ponadto wobec przedsiębiorcy wnioskującego o zastosowanie mechanizmu podzielonej płatności nie można stosować podwyższonej stawki odsetek za zwłokę (w wysokości 150 %) od zaległości podatkowych powstałych za okres rozliczeniowy, w którym podatnik zapłacił co najmniej 95 % otrzymanych faktur z zastosowaniem mechanizmu podzielonej płatności.

Tzw. skonto poprawia płynność finansową podatników stosujących mechanizm podzielonej płatności. Umożliwia ono obniżenie kwoty zobowiązania podatkowego w podatku VAT, jeżeli podatnik dokona zapłaty całości zobowiązania z rachunku VAT przed terminem jego zapłaty. Kwota skonta jest obliczana według specjalnego wzoru. Skonto nie powinno mieć negatywnego wpływu na zasoby własne Unii z tytułu VAT.

Przed wprowadzeniem szczególnego środka liczba wszczętych postępowań dotyczących przestępstw polegających na wyłudzeniu VAT wyniosła 3 507 w 2018 r. i 3 389 w 2019 r. (spadek o 118 rok do roku). W 2020 r., kiedy to obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności stał się w pełni operacyjny, liczba takich postępowań wyniosła 2 973, tj. o 416 mniej w porównaniu z poprzednim rokiem.

Przed wejściem w życie obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności kwota strat budżetowych wynikających z wyłudzenia VAT wynosiła 5 168 779 146 PLN w 2018 r. i 4 716 202 928 PLN w 2019 r. (spadek o 452 576 218 PLN rok do roku). W 2020 r. straty budżetowe wyniosły 3 533 646 348 PLN, tj. o 1 182 556 580 PLN mniej niż w poprzednim roku (spadek o niemal 25,1 %).

Przed wprowadzeniem środka stanowiącego odstępstwo liczba wszczętych postępowań dotyczących oszustw karuzelowych związanych z VAT wyniosła 558 w 2018 r. i 277 w 2019 r. (spadek o 281 rok do roku). W 2020 r., kiedy to obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności był operacyjny, liczba takich postępowań wyniosła 207, tj. o 70 mniej w porównaniu z poprzednim rokiem. W analizowanym okresie odnotowano również, że stwierdzone straty budżetowe wynikające z oszustw karuzelowych związanych z VAT stopniowo zmniejszały się. Przed wejściem w życie obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności kwota odpowiednich strat budżetowych wynosiła 4 496 602 940 PLN w 2018 r. i 2 468 437 745 PLN w 2019 r. (spadek o 2 028 165 195 PLN rok do roku). W 2020 r. straty te wyniosły 1 107 992 201 PLN, tj. o 1 360 445 544 PLN mniej niż w poprzednim roku (spadek o niemal 55,1 %).

W 2019 r. dochody z VAT wyniosły 180 891,8 mln PLN (wzrost o 5 944,7 mln PLN w porównaniu z 2018 r.). Wstępne dane dotyczące wyników budżetu państwa w 2020 r. wskazują, że dochody z tytułu podatku od towarów i usług wzrosły w porównaniu z ubiegłymi latami mimo pandemii COVID-19. W 2020 r. dochody z VAT wyniosły 184 551,9 mln PLN i były o 3 660,1 mln PLN (o 2 %) wyższe w porównaniu z dochodami z VAT w 2019 r. i odpowiednio o 9 604,8 mln PLN (o 5,5 %) wyższe w porównaniu z 2018 r. (174 947,1 mln PLN).

4. WPŁYW NA BUDŻET

Środek nie będzie miał negatywnego wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z VAT.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Wniosek zawiera klauzulę wygaśnięcia; automatyczny termin.

2022/0040 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2019/310 w sprawie upoważnienia Polski do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej[1], w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Pismem, które wpłynęło do Komisji 26 lipca 2021 r., Polska wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie do kontynuowania odstępstwa od art. 226 dyrektywy VAT w odniesieniu do wymogów związanych z wystawianiem faktur VAT oraz wprowadzenia obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług podatnych na oszustwa i ogólnie objętych w Polsce mechanizmem odwrotnego obciążenia oraz odpowiedzialnością solidarną. Polska wystąpiła z wnioskiem o przedłużenie szczególnego środka na okres trzech lat, od 1 marca 2022 r. do 28 lutego 2025 r.

(2) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy VAT pismem z 27 października 2021 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Polskę. Pismem z 28 października 2021 r. Komisja powiadomiła Polskę, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.

(3) Zgodnie z art. 2 decyzji wykonawczej Rady (UE) 2019/310[2] pismem z 29 kwietnia 2021 r. Polska przedstawiła Komisji sprawozdanie na temat ogólnego wpływu środka na poziom oszustw związanych z VAT oraz na podatników, których środek dotyczy.

(4) Chociaż Polska podjęła liczne działania w celu zwalczania oszustw (np. wprowadzenie mechanizmu odwrotnego obciążenia i solidarnej odpowiedzialności ze strony klienta, wprowadzenie Jednolitego Pliku Kontrolnego, surowsze przepisy dotyczące rejestracji podatników VAT i ich wykreślania z rejestru, większa liczba kontroli itp.), uważa, że środki te są nadal niewystarczające, aby zapobiegać oszustwom związanym z VAT.

(5) Polska wprowadziła dobrowolny mechanizm podzielonej płatności 1 lipca 2018 r., a obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności – 1 marca 2019 r.

---

[1] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

[2] Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2019/310 z dnia 18 lutego 2019 r. w sprawie upoważnienia Polski do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 51 z 22.2.2019, s. 19).

(6) Towary i usługi objęte zakresem szczególnego środka wymieniono w załączniku zgodnie z Polską Klasyfikacją Wyrobów i Usług z 2015 r. (PKWiU 2015), która od 1 lipca 2020 r. zastąpiła Polską Klasyfikację Wyrobów i Usług z 2008 r. (PKWiU 2008). W PKWiU 2015 zmieniono symbole klasyfikacji statystycznej i nazwy niektórych towarów i usług, które wymieniono w załączniku do decyzji wykonawczej (UE) 2019/310. Należy zatem zmienić ten załącznik i zastąpić go załącznikiem do niniejszej decyzji.

(7) Model obowiązkowej podzielonej płatności będzie miał nadal zastosowanie do dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami, tj. między przedsiębiorstwami (B2B), wymienionych w załączniku i będzie obejmował wyłącznie elektroniczne przelewy bankowe. Obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności będzie miał nadal zastosowanie do wszystkich przedsiębiorców, w tym przedsiębiorców niemających siedziby w Polsce.

(8) W sprawozdaniu przedłożonym przez Polskę potwierdzono, że obowiązkowy mechanizm podzielonej płatności obejmujący dostawy towarów i świadczenie usług podatnych na oszustwa przynosi efekty w walce z oszustwami podatkowymi.

(9) Upoważnienie do stosowania odstępstwa przyznaje się zazwyczaj na czas ograniczony, aby umożliwić ocenę stosowności i skuteczności szczególnego środka. Należy zatem przedłużyć stosowanie szczególnego środka do 28 lutego 2025 r.

(10) Biorąc pod uwagę, że odstępstwo ma szeroki zakres, w przypadku złożenia wniosku o przedłużenie środka stanowiącego odstępstwo Polska powinna przedstawić sprawozdanie na temat funkcjonowania i skuteczności środka w odniesieniu do poziomu oszustw związanych z VAT oraz na temat podatników (w odniesieniu do zwrotów podatku VAT, obciążeń administracyjnych, kosztów dla podatników itp.).

(11) Szczególny środek nie wpłynie negatywnie na ogólną kwotę wpływów z podatków pobieranych na etapie ostatecznej konsumpcji i nie będzie mieć negatywnego wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z VAT.

(12) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję wykonawczą (UE) 2019/310,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji wykonawczej (UE) 2019/310 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Polska stwierdzi, że konieczne jest przedłużenie środka, o którym mowa w art. 1, Polska przedstawia Komisji wniosek o przedłużenie wraz ze sprawozdaniem na temat ogólnego wpływu środka na poziom oszustw związanych z VAT oraz na podatników, których środek dotyczy.”;

2) w art. 3 datę „28 lutego 2022 r.” zastępuje się datą „28 lutego 2025 r.”;

3) załącznik zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący